

mellem hele Dusinet. Hele Tinget, og ikke mindst det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) og det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), ønsker sandsynligvis at faa vedtaget Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd; men er der noget, der kan være Gift for dette Lovforslag, er det netop det Ændringsforslag, der foreligger om midlertidig at bevilge 400,000 Kr. aarlig til Enkerne. Naar det Ændringsforslag bliver vedtaget, haster det jo slet ikke med Vedtagelsen af Lovforslaget om Enkerne. Man kan maaske dertil sige, at saa er de jo hjulpede. Jeg antager imidlertid ikke, at de hjælpes lige saa godt gennem en Hjælpekasselov som gennem Loven om Understøttelse til Enkers og Enkemænds Børn, der beror oppe i Landstinget, thi de hviler paa meget forskellige Principper. Derfor finder jeg det bedst, at man tager Hjælpekasseloven for sig og den anden Lov for sig.

Ændringsforslag Nr. 12 vil jeg ikke anbefale Tinget at stemme for; jeg selv vil ikke deltage i Afstemningen derover. Jeg har til en vis Grad Indtrykket af, at Ændringsforslaget vil virke som en Livsvækker overfor Landstinget, og kunde det have den Virkning, skulde det gerne faa min Stemme, men det er muligt, at det kan virke søvndyssende paa Landstinget, og i saa Fald vilde jeg have Betænkelighed ved at give det min Tilslutning. Derfor vil jeg ikke deltage i Afstemningen derover. — Ændringsforslagene Nr. 10 og 11 vil jeg, som sagt, meget anbefale at stemme imod.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Da der er rettet et direkte Spørgsmaal til mig, finder jeg det nødvendigt endnu en Gang at tage Ordet. Jeg gør det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) opmærksom paa, at det ikke er mig, der har fremkaldt eller stillet det Ændringsforslag, der af hele Udvalget er stillet under Nr. 2, hvorefter der skal hengaa en Maaned mellem Fattighjælpens Ophør og Hjælpekassehjælp. Jeg har ikke ment at burde modsætte mig det, da hele Udvalget var blevet enigt om det. Det vilde ikke være rigtigt af mig at sige, at jeg kunde gaa ind paa en Mellemtid af enten tre Dage eller en Uge eller 14 Dage, eller hvad det maatte være. Jeg er gaaet ind paa Ændringsforslaget, fordi hele Udvalget var enigt om det, og hvis Udvalget mellem anden og tredie Behandling kan enes om noget andet, antager jeg ikke, jeg kan have noget at indvende mod det, selv om det forandrer den Frist, der er sat her. Men naar jeg

principaliter mener, at der ikke skulde være nogen Frist, vilde det være mærkeligt, om jeg indlod mig paa at sige, det kan nok være 14 Dage, men ikke tre Dage. Det er, som sagt, Udvalget, som er enedes om dette Ændringsforslag; kan Udvalget enes om noget andet, skal jeg stille mig velvillig overfor det. Men jeg mener for øvrigt, at Lovforslagets Bestemmelser i og for sig er klare nok.

Da jeg er kommet op paa Talerstolen, maa jeg maaske føje til, at naar det ærede Medlem (P. Munch) mener, at mine Principper og teoretiske Betragtninger gaar imod mine egne Oplysninger, kan han maaske have Ret deri, men det er jo heller ikke givet, at Oplysningerne just skulde støtte det, som jeg har ment, og som jeg tror, at i alt Fald det store Flertal af Rigsdagens Medlemmer har ment, man skulde naa ved Loven om Hjælpekasser. Hvis det er rigtigt — og det hævder jeg endnu, at det er —, at Loven om Hjælpekasser ikke tilsigtede at yde fortsat fast Fattighjælp, men at yde en midlertidig Hjælp, kan Oplysningerne være et Vidnesbyrd om, at man er kommet ind paa noget, som ikke var tilsigtet, og som jeg heller ikke anser for rigtigt. Derfor har jeg søgt at træffe Bestemmelser, der hindrer, at man fortsætter ad denne Vej. Det ærede Medlem fra Langeland har ikke Ret i, at jeg ikke skulde kunne benytte mig af de Principper, Stejncke har fremsat paa Grundlag af sine Erfaringer om den Hjælp, det har været nødvendigt at yde til fraskilte, forladte eller fraseparerede Hustruer, sammenlignet med, hvordan deres Stilling var, naar de fik tilkendt fast Understøttelse. Jo, det kan jeg netop, for det er akkurat det, som det Lovforslag, der ligger i Landstinget, tager Sigte paa: at fastsætte bestemte Understøttelser for hvert Barn. Det ærede Medlem siger, der er Antydning af fast Understøttelse, nej, der er ikke blot Antydning, men det er fastslaaet, at det skal være fast Understøttelse, lige saa fast for hvert Barn som det Bidrag, der nu fastsættes for Børn fødte udenfor Ægteskab og for forladte, fraskilte og fraseparerede Hustruers Børn. Det, som bliver fastsat, gælder, indtil de økonomiske Forhold maatte forandre sig i en saadan Grad, at det er nødvendigt at ændre Understøttelsens Størrelse, og dette er Tilfældet baade med Hensyn til Loven om Understøttelse til Børn fødte udenfor Ægteskab og Loven om Understøttelse for Børn fødte i Ægteskab, men hvis Fæder har forladt Moderen eller er skilt eller separeret fra hende. Det er nøjagtig t det samme